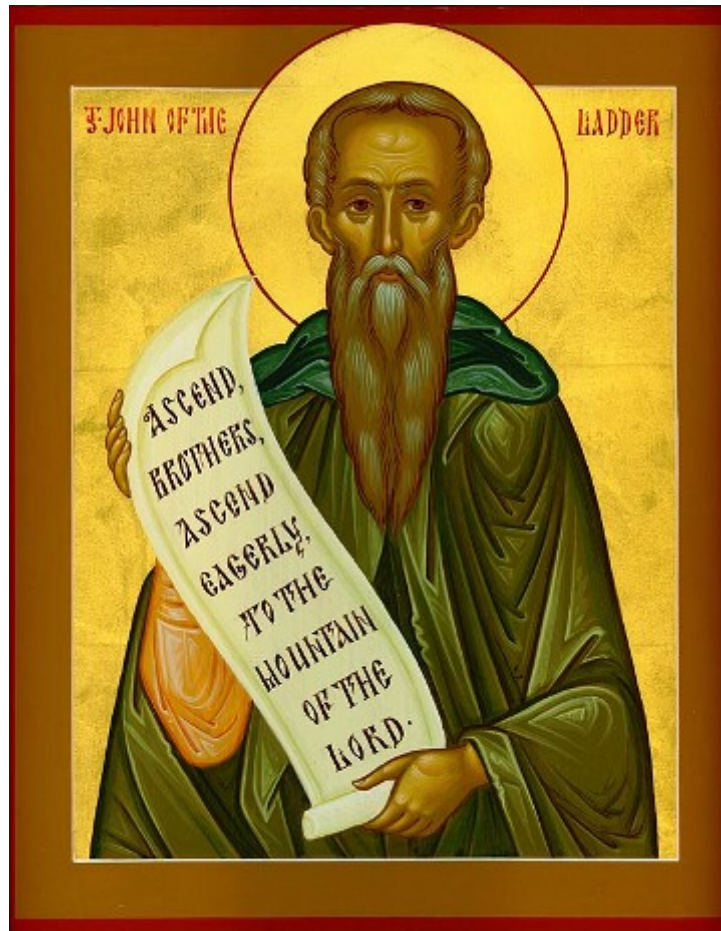

Κλίμαξ, Λόγος 26γ, περὶ Διακρίσεως (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, τῆς Κλίμακος)

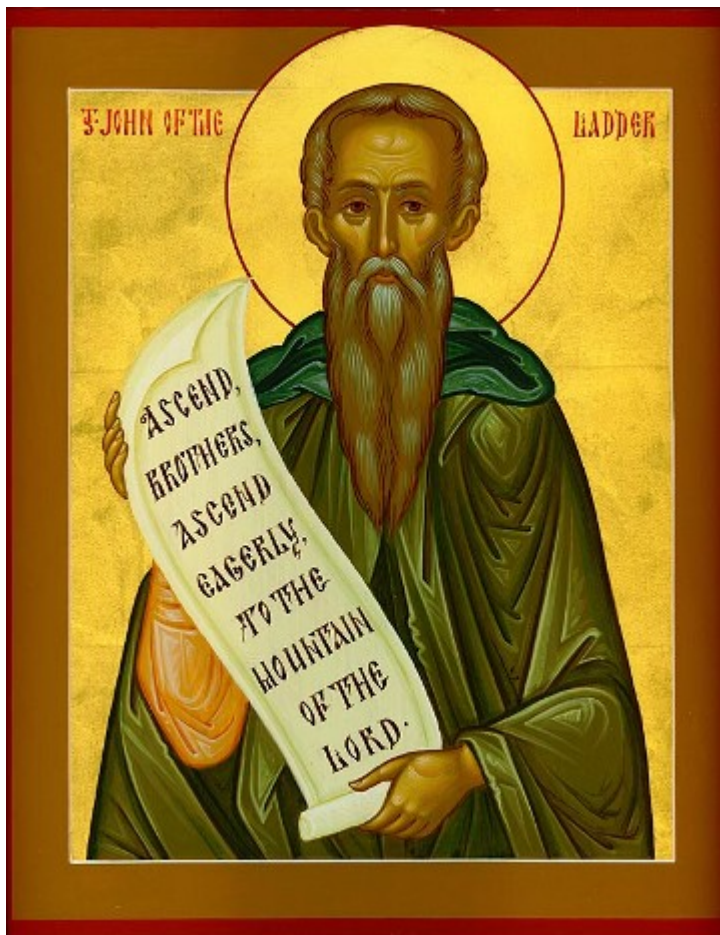
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

(Σύντομος ανακεφαλαίωσις τῶν προηγουμένων)

Ἡ βεβαία πίστις εἶναι μητέρα τῆς ἀποταγῆς. Καὶ τὸ ἀντίθετο εἶναι ἐξ ἴσου φανερό.
Ἡ ἀκλόνητη ἐλπίδα εἶναι ἡ θύρα τῆς ἀπροσπαθείας. Καὶ τὸ ἀντίθετο εἶναι ἐξ ἴσου φανερό.
Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι αἰτία τῆς ξενιτείας. Καὶ τὸ ἀντίθετο εἶναι ἐξ ἴσου φανερό.

2. Τὴν ὑποταγὴν τὴν ἐγέννησε ἡ καταδίκη τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ ὄρεξις τῆς πνευματικῆς ὑγείας. Μητέρα τῆς ἐγκρατείας εἶναι ἡ σκέψις τοῦ θανάτου καὶ ἡ διαρκὴς μνήμη τῆς χολῆς καὶ τοῦ ὄξους τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Προϋπόθεσις καὶ συνεργὸς τῆς σωφροσύνης καὶ καθαρότητος εἶναι ἡ ἡσυχία. Θραῦσις τῆς σαρκικῆς πυρώσεως εἶναι ἡ νηστεία. Καὶ ἀντίπαλος τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν εἶναι ἡ συντριβὴ τοῦ νοῦ.

3. Ἡ πίστις καὶ ἡ ξενιτεία εἶναι ὁ θάνατος τῆς φιλαργυρίας. Ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀγάπη παρέδωσαν τὸ σῶμα σὲ θυσία. Ἡ ἐκτενὴς προσευχὴ εἶναι ὄλεθρος τῆς ἀκηδίας. Ἡ μνήμη τῆς Κρίσεως εἶναι πρόξενος τῆς πνευματικῆς προθυμίας. Θεραπεία τοῦ θυμοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀτιμίας, ἡ ὑμνωδία καὶ ἡ εὐσπλαγχνία.

4. Ἡ ἀκτημοσύνη καταπνίγει τὴν λύπη. Ἡ ἀπροσπάθεια πρὸς τὰ αἰσθητὰ πράγματα ὀδηγεῖ στὴν θεωρία τῶν νοερῶν. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἡσυχία καταπολεμοῦν τὴν κενοδοξία - ἐὰν ὅμως εὐρίσκεσαι ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους, χρησιμοποίησε τὴν ἀτιμία.

5. Τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ὀρατὴν ὑπερηφάνειαν τὴν ἐθεράπευσαν ἡ πτωχεία, ἡ θλίψις καὶ οἱ παρόμοιες καταστάσεις. Τὴν δὲ ἐσωτερικὴν καὶ ἀόρατην Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι προαιωνίως Ἄορατος. Ὅλα τὰ αἰσθητὰ ἐρπετὰ τὰ φονεύει τὸ ἐλάφι καὶ ὅλα τὰ

νοητὰ ἢ ταπεινώσεις. Εἶναι δυνατόν μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν φύσιν νὰ διδασκώμεθα καλῶς ὅλα τὰ πνευματικά.

6. Ὅπως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποβάλη ὁ ὄφις τὸ παλαιὸν τοῦ δέρματος, ἐὰν δὲν εἰσχωρήσῃ σὲ στενὴν τρύπα, ἔτσι καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ ἀποβάλωμε τίς παλαιὰς προλήψεις καὶ τὴν ψυχικὴν παλαιότητα καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν δὲν περάσωμε ἀπὸ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῆς νηστείας καὶ τῆς ἀτιμίας.

7. Ὅπως τὰ πολύσαρκα πτηνὰ δὲν μποροῦν νὰ πετάξουν στὸν οὐρανὸν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ τρέφει καὶ περιποιεῖται τὴν σάρκα του.

8. Ὁ ξηραμένος βόρβορος δὲν ἱκανοποιεῖ πλέον τοὺς χοίρους. Καὶ ἡ σάρκα ποὺ ἐμαράνθηκε δὲν ἀναπαύει πλέον τοὺς δαίμονας.

9. Ὅπως πολλὰς φορές τὰ πολλὰ ξύλα πνίγουν καὶ σβήνουν τὴν φωτιὰ δημιουργώντας ὑπερβολικὸ καπνὸν, ἔτσι πολλὰς φορές καὶ ἡ ὑπέρμετρη λύπη καπνίζει καὶ γεμίζει σκότος τὴν ψυχὴν καὶ ξηραίνει τὸ ὕδωρ τῶν δακρῶν.

10. Ὅπως ἀποτυγχάνει ὁ τυφλὸς τοξότης στὸν στόχον του, ἔτσι ἀποτυγχάνει καὶ καταστρέφεται καὶ ὁ ὑποτακτικὸς ποὺ ἀντιλέγει.

11. Καθὼς τὸ κοπτερὸν σίδηρον μπορεῖ νὰ ὀξύνῃ ἕνα ἄλλο ἀκατέργαστον, ἔτσι καὶ ὁ πρόθυμος ἀδελφὸς ἔσωσε πολλὰς φορές τὸν ῥάθυμον.

12. Ὅπως τὰ αὐγὰ τῶν ὀρνίθων ποὺ θερμαίνονται στὸν κόλπον τοῦ στήθους ζωογονοῦνται, ἔτσι καὶ οἱ λογισμοὶ ποὺ δὲν φανερώνονται μὲ τὴν ἐξομολόγησιν, γίνονται ἔργα.

13. Ὅπως οἱ ἵπποι ποὺ τρέχουν ἀμιλλῶνται μεταξύ τους, ἔτσι καὶ μετὰ στὴν καλὴ συνοδίαν ὁ ἕνας ἀδελφὸς διεγείρει τὸν ἄλλον.

14. Ὅπως τὰ σύννεφα ἀποκρύπτουν τὸν ἥλιον, ἔτσι καὶ οἱ πονηρὲς σκέψεις σκοτίζουν καὶ καταστρέφουν τὸν νοῦν.

15. Ὅπως αὐτὸς ποὺ ἔλαβε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ ὁδηγεῖται πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν δὲν ὀμιλεῖ γιὰ τὰ θεάτρα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ πενθεῖ εἰλικρινὰ δὲν θὰ ἀναπαύσῃ ποτὲ τὴν κοιλίαν του.

16. Ὅπως οἱ πτωχοὶ ποὺ βλέπουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλέως αἰσθάνονται περισσότερο τὴν πτωχεῖαν τους, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ ποὺ μελετᾷ τίς μεγάλες ἀρετὰς τῶν Πατέρων, ταπεινώνει ὅπωςδήποτε περισσότερο τὸ φρόνημά της.

17. Ὅπως τὸ σίδηρον καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ σπεύδει πρὸς τὸν μαγνήτη, διότι ἔλκεται

ἀπὸ κάποια μυστικὴ φυσικὴ δύναμι, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐχρόνισαν στὶς κακὲς τοὺς συνήθειες τυραννοῦνται ἀπὸ αὐτές.

18. Ὅπως τὸ λάδι γαληνεύει τὴ θάλασσα καὶ παρὰ τὴν θέλησί της, ἔτσι καὶ ἡ νηστεία σβῆνει ἐντελῶς τὶς σαρκικὲς πυρώσεις, καὶ παρὰ τὴν θέλησί τους.

19. Ὅπως τὸ ὕδωρ ὅταν πιεσθῆ ἀνυψώνεται ἔτσι πολλὰς φορές καὶ ἡ ψυχὴ ποὺ ἐπιέσθη ἀπὸ διαφόρους κινδύνους, ἀνυψώθηκε πρὸς τὸν Θεὸν μὲ τὴν μετάνοια, καὶ ἐσώθηκε.

20. Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ κρατᾷ ἀρώματα προδίδεται καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπὸ τὴν εὐωδία, ἔτσι καὶ ὅποιος ἔχει μέσα του τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὰ λόγια του καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη του.

21. Ὅπως ὁ ἥλιος μὲ τὸ φῶς του δείχνει τὸν χρυσὸ ποὺ λάμπει, ἔτσι καὶ ἡ ἀρετὴ φανερώνει αὐτὸν ποὺ τὴν ἔχει.

22. Ὅπως οἱ ἄνεμοι ἀναταράζουν τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης, ἔτσι καὶ ὁ θυμὸς ταράζει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὸν νοῦ.

23. Ὅπως, ὅσα δὲν εἶδε ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του, δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ τόσο πολὺ νὰ τὰ γευθῆ, ἔστω καὶ ἂν τὰ ἄκουσε, ἔτσι καὶ ὅσοι ἔμειναν ἀγνοεῖ στὸ σῶμα, ἔχουν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἐλαφροτέρους πειρασμούς.

24. Ὅπως οἱ κλέπτες δὲν πλησιάζουν εὐκόλα στὸν τόπο ποὺ βλέπουν βασιλικὴ φρουρὰ καὶ ὄπλα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔνωσε τὴν καρδιὰ μὲ τὴν προσευχὴ δὲν κλέπτεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς νοητοὺς ληστές.

25. Ὅπως ἡ φωτιὰ δὲν γεννᾷ χιόνι, ἔτσι καὶ αὐτὸς ποὺ ζητεῖ τὶς τιμὲς τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἀπολαύσῃ τὶς τιμὲς τῆς μελλούσης ζωῆς.

26. Ὅπως πολλὰς φορές μία σπύθα κατέκαυσε ἓνα μεγάλο δάσος, ἔτσι καὶ μία ἐνάρετη πράξις συνέβη νὰ ἐξαλείψῃ πλῆθος ἀπὸ μεγάλα πταίσματα.

27. Ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φονεύσῃ κανεὶς ἓνα ἄγριο θηρίο χωρὶς ὄπλο, ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀοργησίαν χωρὶς ταπείνωσι.

28. Ὅπως εἶναι ἀδύνατο, σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, νὰ ζήσῃ κανεὶς χωρὶς τροφή, ἔτσι εἶναι ἀδύνατο ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρίαν του νὰ δείξῃ μέχρι τὸ θάνατό του ἔστω καὶ γιὰ μία στιγμὴ ἀμέλεια.

29. Ὅπως ἡ ἡλιακὴ ἀκτίνα ποὺ εἰσχωρεῖ ἀπὸ κάποιο μικρὸ ἄνοιγμα στὸ σπίτι, τὸ φωτίζει τόσο, ὥστε νὰ διακρίνεται καὶ ἡ πιὸ λεπτὴ σκόνη ποὺ αἰωρεῖται στὸν

ἀέρα, ἔτσι καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἰσερχόμενος στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς φανερώνει ὅλα τὰ ἁμαρτήματά της.

30. Ὅπως τὰ λεγόμενα καβούρια συλλαμβάνονται εὐκόλα, διότι βαδίζουν ἄλλοτε ἔμπρὸς καὶ ἄλλοτε πίσω, ἔτσι καὶ μία ψυχὴ ποὺ ἄλλοτε γελά, ἄλλοτε πενθεῖ καὶ ἄλλοτε ζῆ με τρυφή, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ τίποτε.

31. Ὅπως οἱ κοιμώμενοι κλέπτονται εὐκόλα, ἔτσι καὶ ὅσοι ἀσκοῦνται στὴν ἀρετὴ κοντὰ στὸν κόσμο.

32. Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ παλαίει με λέοντα, ἂν στρέψῃ ἄλλοῦ τὸ βλέμμα του, ἐξοντώνεται ἀμέσως, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ παλαίει με τὴν σάρκα του, ἐὰν τῆς προσφέρῃ ἀνάπαυσι.

33. Ὅπως κινδυνεύουν νὰ πέσουν ὅσοι ἀνεβαίνουν σὲ σαθρὴ σκάλα, ἔτσι κάθε τιμὴ καὶ δόξα καὶ ἐξουσία καταρρίπτουν τὸν κάτοχό τους, ἐπειδὴ αὐτὲς ἔρχονται σὲ ἀντίθεση με τὴν ταπεινοφροσύνη.

34. Ὅπως εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σκέπτεται ὁ πεινασμένος τὸν ἄρτο, ἔτσι εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ σκέπτεται τὸν θάνατο καὶ τὴν Κρίσι ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ σωθῆ.

35. Ὅπως τὸ νερὸ σβῆνει τὰ γράμματα, ἔτσι καὶ τὸ δάκρυ μπορεῖ νὰ σβῆσει τὰ πταίσματα.

36. Ὅπως μερικοὶ ποὺ δὲν ἔχουν νερό, σβῆνουν με ἄλλο τρόπο τὰ γράμματα, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ ψυχὲς ποὺ στεροῦνται δακρύων, καὶ γι' αὐτὸ τρίβουν καὶ ἀποξέουν τὶς ἁμαρτίες τους με τὴν λύπη, τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὴν σκυθρωπότητα.

37. Ὅπως ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆς κοπριάς προέρχονται πλῆθος σκουλήκια, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φαγητῶν προέρχονται πλῆθος ἁμαρτωλῶν πτώσεων καὶ πονηρῶν λογισμῶν καὶ ἀκαθάρτων ὀνειρῶν.

[38. Ὅπως ὁ τυφλὸς δὲν βλέπει νὰ βαδίζῃ, ἔτσι καὶ ὁ ὀκνηρὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῆ τὸ καλὸ καὶ νὰ τὸ πράξῃ].

39. Ὅπως ἐκεῖνος ποὺ ἔχει δεμένα τὰ πόδια δὲν μπορεῖ νὰ βαδίζῃ εὐκόλα, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ θησαυρίζουν χρήματα δὲν μποροῦν νὰ ἀνέβουν στὸν οὐρανό.

40. Ὅπως ἡ πρόσφατη πληγὴ θεραπεύεται εὐκόλα, ἔτσι, ἀντιθέτως, τὰ χρόνια τραύματα τῆς ψυχῆς δύσκολα θεραπεύονται, ὅταν βεβαίως θεραπεύονται.

41. Όπως είναι αδύνατον να βαδίζει ο νεκρός, έτσι είναι αδύνατον να σωθῆ ὁ ἀπελπισμένος.

42. Αὐτὸς ποὺ ἔχει ὀρθὴ πίστι καὶ ὅμως διαπράττει ἁμαρτίες, ὁμοιάζει μὲ πρόσωπο ποὺ δὲν ἔχει ὀφθαλμούς.

43. Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει πίστι, καὶ ὅμως πράττει ἴσως μερικὰ καλὰ, ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἀντλεῖ νερὸ καὶ τὸ χύνει σ' ἓνα τρυπημένο πιθάρι.

44. Όπως τὸ πλοῖο ποὺ ἔχει καλὸν κυβερνήτη φθάνει μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ σὺν στοὺ λιμάνι, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ ποὺ ἔχει καλὸν ποιμένα ἀνεβαίνει εὐκόλα στὸν οὐρανό, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχη διαπράξει πλῆθος κακῶν.

45. Όπως αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει ὁδηγὸ χάνει εὐκόλα τὸν δρόμο, ἔστω καὶ ἐὰν εἶναι πολὺ ἔξυπνος, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ προχωρεῖ αὐτοκυβέρνητος τὴν μοναχικὴ ὁδὸ, εὐκόλα χάνεται, ἔστω καὶ ἐὰν κατέχη ὅλη τὴν σοφία τοῦ κόσμου.

46. Όταν κάποιος ἀσθενῆ κατὰ τὸ σῶμα, ἔχη δὲ διαπράξει καὶ βαρὶὰ ἁμαρτήματα, αὐτὸς ἄς ἀκολουθῆ τὴν ὁδὸ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῶν διαφορῶν μορφῶν καὶ ἐκδηλώσεών της, διότι δὲν πρόκειται νὰ εὕρη ἄλλοῦ τὴν σωτηρία.

47. Όπως δὲν εἶναι δυνατὸν αὐτὸς ποὺ ἐπέρασε μακροχρόνιο ἀσθένεια νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ὑγεία του μέσα σε μία στιγμή, ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νικήσουμε διὰ μιᾶς τὰ πάθη μας ἢ ἓνα πάθος μας. Νὰ παρατηρῆς σὲ τί μέτρα εὕρισκεις σὲ κάθε πάθος καὶ σὲ κάθε ἀρετὴ, καὶ ἔτσι θὰ ἀντιληφθῆς καλύτερα τὴν πρόοδό σου.

48. Όπως ζημιώνονται ὅσοι ἀνταλάσσουν τὸν χρυσὸ μὲ τὴν λάσπη, ἔτσι καὶ ὅσοι διηγοῦνται καὶ ἀποκαλύπτουν τὰ πνευματικὰ γιὰ νὰ κερδήσουν κάτι ἀπὸ τὰ ὑλικά.

49. Τὴν ἄφεισι πολλοὶ τὴν ἀπέκτησαν σύντομα, ἀλλὰ τὴν ἀπάθεια κανεῖς, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον καὶ πόθον καὶ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

50. Ἄς ἀναζητήσωμε ποιά θηρία ἢ πτηνὰ μᾶς ἐπιβουλεύονται στὴν σπορά, ποιά στὴν βλάστησι καὶ ποιά στὸν θερισμό, ὥστε νὰ στήνωμε κάθε φορὰ τὶς ἀνάλογες παγίδες.

51. Όπως δὲν εἶναι σωστὸ νὰ αὐτοκτονήσῃ κάποιος, ἐπειδὴ ἔχει πυρετό, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ περιπίπτῃ κανεῖς στὴν ἀπόγνωσι ποτὲ μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς.

52. Όπως εἶναι ἄσχημο, ἐκεῖνος ποὺ ἔθαψε τὸν πατέρα του, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν κηδεῖα νὰ κατευθυνθῆ σὲ γάμον, ἔτσι εἶναι ἀνάρμοστο σὲ ὅσους θρηνοῦν τὶς πτώσεις τους, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν παροῦσα ζωὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τιμὴ ἢ

ανάπαυσι ἢ δόξα.

53. Ὅπως ἄλλες εἶναι οἱ κατοικίες τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν καὶ ἄλλες τῶν καταδίκων, ἔτσι πρέπει νὰ ξεχωρίζη τελείως ἡ κατάστασις καὶ ἡ ζωὴ τῶν πενθούντων καὶ ἐνόχων ἀπὸ τῶν ἀνενόχων.

54. Ὅπως τὸν στρατιώτη ποὺ ἐπληγώθηκε βαρεῖα στὸ πρόσωπό του κατὰ τὸν πόλεμο, ὁ βασιλεὺς δὲν τὸν ἀποβάλλει ἀπὸ τὸ στράτευμα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν προβιάζει σὲ ἀνωτέρα τάξι, ἔτσι καὶ τὸν μοναχὸ ποὺ κινδυνεύει καὶ ὑποφέρει πολλὰ ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ὁ ἐπουράνιος Βασιλεὺς τὸν στεφανώνει.

55. Ἡ αἴσθησις ποὺ διαθέτει ἡ ψυχὴ εἶναι ἓνα ἰδίωμά της. Ἡ δὲ ἁμαρτία εἶναι ὁ κόλαφος αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως.

Ἡ συναίσθησις εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐπιφέρει τὴν κατάπαυσι ἢ τὴν μείωσι τοῦ κακοῦ, καὶ εἶναι τέκνο τῆς συνειδήσεως.

Ἡ δὲ συνείδησις εἶναι ὁ λόγος καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ φύλακός μας Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδόθηκε στὸ βάπτισμα.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο βλέπομε ὅτι οἱ ἀβάπτιστοι δὲν αἰσθάνονται ἔντονες τύψεις γιὰ τὶς κακὲς τοὺς πράξεις, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρές.

Ἡ ἐλάττωσις τοῦ κακοῦ γεννᾷ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κακόν. Ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κακὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μετανοίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς μετανοίας εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ καλὴ πρόθεσις. Ἡ καλὴ πρόθεσις γεννᾷ τοὺς κόπους. Ἀρχὴ τῶν κόπων εἶναι οἱ ἀρετές. Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρετῶν εἶναι τὸ ἄνθος (τῆς πνευματικῆς ζωῆς). Τὸ ἄνθος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς (πνευματικῆς) ἐργασίας. Ἡ (πνευματικὴ) ἐργασία εἶναι τέκνο τῆς ἀρετῆς· καὶ αὐτῆς τέκνο ἡ συνέχισις καὶ ἡ συχνότης τῆς ἐργασίας. Καρπὸς καὶ τέκνο τῆς συνεχοῦς καὶ ἐπιμελοῦς ἐργασίας εἶναι ἡ ἔξις, (ἡ μόνιμη δηλαδὴ συνήθεια). Καὶ τέκνο τῆς ἔξεως εἶναι ἡ ποίωσις, (νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἡ ἀρετὴ ἓνα μὲ τὴν ψυχὴ, φυσικὴ κατάστασις της).

Ἡ ποίωσις στὸ καλὸ γεννᾷ τὸν φόβο (τοῦ Θεοῦ). Ὁ φόβος γεννᾷ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν – εἴτε τῶν ἐπουρανίων εἴτε τῶν ἐπιγείων. Ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης (πρὸς τὸν Θεόν). Ἀρχὴ τῆς ἀγάπης εἶναι τὸ πλήθος τῆς ταπεινώσεως. Τὸ πλήθος δὲ τῆς ταπεινώσεως εἶναι θυγατέρα τῆς ἀπαθείας. Καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς ἀπαθείας εἶναι ἡ πληρότης τῆς ἀγάπης, δηλαδὴ ἡ πλήρης κατοίκησις τοῦ Θεοῦ σὲ ὅσους ἔγιναν μὲ τὴν ἀπάθεια «καθαροί τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε' 8).

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄμήν.

Πηγή: agiazoni.gr